

A KÚRIA mint felülvizsgálati bíróság

Kfv. II. 39.117/2011/12. szám

A Kúria a által megbízott dr. Lascsik Ágoston ügyvéd által képviselt I.r. és elnök által képviselt II.r. felperesnek jogtanácsos által képviselt Mezőgazdasági Szakigazgatási Hivatal Központja alperes ellen vadászati hatósági ügyben hozott közigazgatási határozat felülvizsgálata iránt indított perében – mely perbe a hozzátartozó által képviselt I.r, II.r., valamint a személyesen eljáró III.r. és IV.r. beavatkozók beavatkoztak, a Győr-Moson-Sopron Megyei Bíróság által 2011. április 12. napján 9.K.27.098/2010/11. számon meghozott jogerős ítélet ellen a felperesek által 12. sorszámon előterjesztett felülvizsgálati kérelem folytán - az alulírott napon megtartott nyilvános tárgyaláson - meghozta az alábbi

í t é l e t e t :

A Kúria a Győr-Moson-Sopron Megyei Bíróság 9.K.27.098/2010/11. számú ítéletét hatályában fenntartja az új eljárásra adott ítéleti útmutatás megváltoztatásával.

A felek a felülvizsgálati eljárás során felmerült költségeiket maguk viselik.

A felperesek egyetemlegesen viselik a lerótt 18.000 (tizennyolcezer) forint felülvizsgálati részilletéket.

A fennmaradó 18.000 (azaz tizennyolcezer) forint felülvizsgálati részilletéket az állam viseli.

Az ítélet ellen további felülvizsgálatnak helye nincs.

I n d o k o l á s

Az I.r. felperes 2006. május 2-án a vad védelméről, a vadgazdálkodásról, valamint a vadászatról szóló 1996. évi LV. törvény (a továbbiakban: Vtv.) 12.§ (3) bekezdésében foglalt tárgykörökben határozatokat hozott.

A nyilvántartásba vétel céljából benyújtott kérelmet elbíráló Földművelésügyi és Vidékfejlesztési Minisztérium Győr-Moson-Sopron Megyei Földművelésügyi Hivatal Vadászati és Halászati Felügyelősége (továbbiakban: elsőfokú hatóság) 495-10/2006. számon 2006. június 23-án hozott határozatával a földtulajdonosi közösség képviselőjét nyilvántartásba vette, a vadászterület határát és területét megállapította.

Az elsőfokú hatóság 17.4.2/211-9/2007. számon külön meghozott és 2007. március 9-én közölt határozatával a II.r. felperest a vadászterületen vadászatra jogosultként nyilvántartásba vette, a haszonbérleti szerződést jóváhagyta, illetve a II.r. felperes vadászatával összefüggő vadászati üzemetervet jóváhagyta.

A Győr-Moson-Sopron Megyei Főügyészség 2007. november 19-én törvényességi óvással élt az

elsőfokú hatóságnál, mert a megtartott tulajdonosi gyűlés összehívásának jogszerűségét vitatta. Állította - a rendelkezésre álló meghatalmazások alapján -, hogy a gyűlést nem az adott vadászterületre eső tulajdonosok tulajdoni hányad szerint számított 1/3-a kezdeményezte, ezért a 495-10/2006. számú határozatot törvényesítőnek találta. A törvényességi óvás folytán az elsőfokú hatóság a 17.4.2/880-41/2007. számú határozatával visszavonta a 495-10/2006. számú határozatát.

A fellebbezés folytán eljáró alperes 04.3/3036/2007. számú határozatával megsemmisítette a visszavonó határozatot; egyben új eljárásra kötelezte az elsőfokú hatóságot, megállapítva, hogy a vadászatra jogosult nyilvántartásba vételéről szóló határozatról is rendelkezni kellett volna.

Az új eljárás során, 2008. március 21-én meghozott 17.4.2/55-8/2008. számú elsőfokú határozatában a vadászati hatóság ismételten visszavonta a 495-10/2006. számú határozatot és a 17.4.2/211-9/2007. (azaz a vadászatra jogosult kijelöléséről rendelkező) határozatot is. Rögzítette, hogy a perbeli vadászterület teljes területe 20.800 hektár, ehhez képest a Vtv. 14.§ (1) bekezdésében rögzített 1/3-os tulajdoni arány (6933,3333 hektár) a vadászati gyűlés összehívásakor nem volt megállapítható. Az elsőfokú hatóság a meghatalmazások részletes elemzésétől, illetve a tulajdoni arányok részletes számításától eltekintett.

A fellebbezés folytán eljáró másodfokú hatóság a 04.3/914/2008. számú, 2008. május 21-én meghozott határozatával helybenhagyta az elsőfokú határozatot, de annak indokolását módosította. A tényállás tisztázása körében az alperes maga folytatott le bizonyítást, és a tulajdonosi gyűlés kezdeményezésére irányuló meghatalmazások tételes átvizsgálása alapján megállapította, hogy a földtulajdonosi gyűlés kezdeményezéséhez szükséges 1/3-os tulajdoni hányad nem állt rendelkezésre, a Vtv. 14.§ (2) bekezdése alapján a meghozott határozat nem érvényes, ezért a vadászati törvény végrehajtásáról szóló 79/2004.(V.4.) FVM rendelet (a továbbiakban: Vhr.) 11.§ (1) bekezdés a) pontja alkalmazásával helybenhagyta az elsőfokú határozatot.

Az alperesi határozattal szemben a felperesek keresettel éltek. Az Alkotmánybíróság 2/2000. számú határozatára hivatkozással vitatták az ügyési óvás törvényességét. Állították, hogy a földtulajdonosi gyűlésen meghozott határozatok nyilvántartásba vételére irányuló közigazgatási eljárásban a gyűlés összehívásának törvényessége nem vizsgálható. Álláspontjuk szerint nem található kifejezett jogszabályi előírás a földtulajdonosi gyűlés kezdeményezésére irányuló meghatalmazások alakszerűségére, ezért e körben a földtulajdonosi közösség jogszabályt sem sérthetett. Érveltek azzal, hogy a Polgári Törvénykönyvről szóló 1959. évi IV. törvény 223.§ (1) bekezdése alapján az alakszerűséghez nem kötött jogügyletek tekintetében a meghatalmazáshoz sem lehet alakszerűséget megkövetelni.

Az alperes a per folyamán saját hatáskörben módosította határozatát és a 04.3/914-7/2008. számú határozatában a 17.4.2/211-9/2007. számú határozatot visszavonó elsőfokú határozati rendelkezést megsemmisítette a 17.4.2/55-8/2008. számú határozat egyéb rendelkezéseinek változatlanul hagyása mellett.

A Győr-Moson-Sopron Megyei Bíróság 9.K.27.255/2008/21. számú ítéletével a keresetet elutasította, mert azt alaptalannak találta.

A felperesek felülvizsgálati kérelme folytán eljáró Legfelsőbb Bíróság Kfv.IV.37.480/2009/5. számú végzésében a jogerős ítéletet hatályon kívül helyezte és az elsőfokú bíróságot új eljárásra és új határozat hozatalára utasította. A Legfelsőbb Bíróság döntésében – többek között - rámutatott arra, hogy a vadászterület tulajdonosainak egymás közti jogviszonyára a Ptk. közös tulajdonra vonatkozó

rendelkezései irányadók háttér-rendelkezésként, a földtulajdonosi gyűlés kezdeményezése, a gyűlés megtartása és az ott hozott határozatok végrehajtása a Vtv. szabályain kívül a Ptk. rendelkezéseinek – így az álképviselőre vonatkozó szabályoknak - hatálya alatt áll. Iránymutatást adott a Legfelsőbb Bíróság a meghatalmazások alaki és tartalmi követelményei tekintetében. Kiemelte, hogy a Vhr. 11.§ (1) bekezdése szerint van hatásköre a vadászati hatóságnak a gyűlés kezdeményezése törvényességének, illetve a csatolt meghatalmazások jogszerűségének vizsgálatára. A Legfelsőbb Bíróság hiányolta az alperesi határozat módosításának értékelését. A megismételt eljárásra a Legfelsőbb Bíróság iránymutatásként előírta, hogy figyelembe kell venni az alperesi határozat módosítását, továbbá azt, hogy a földtulajdonosok egymás közötti viszonyára – ezen belül a vadászati jog gyakorlásával összefüggő tulajdonosi gyűlés kezdeményezésére is – a Vtv. szabályain kívül a Ptk. említett rendelkezései is irányadók, és az 1/3 tulajdoni arány fennállásáról erre figyelemmel határozni.

A megismételt eljárásban a felek korábbi perbeli nyilatkozataikat fenntartották. A felperesek a módosított alperesi határozat hatályon kívül helyezését, és a hatósági eljárás megismétlésének elrendelését, illetve a Legfelsőbb Bíróság döntése alapján valamennyi meghatalmazás figyelembe vételét kérték. Hivatkozásuk szerint a Legfelsőbb Bíróság egyértelműen állást foglalt abban a kérdésben, hogy a meghatalmazásokat el kellett volna fogadni, így az 1/3-os kezdeményezési arány igazolt volt.

Alperes álláspontja szerint a felperesnek kell bizonyítania, hogy a hiányzó területekre – akár utóbb jóváhagyott - meghatalmazással rendelkezik, és a hirdetmény kifüggesztésekor a jelölt tulajdonosok nevében jóhiszeműen járt el. Ennek hiányában az álképviselőre vonatkozó szabályt nem tartotta alkalmazhatónak.

Az I. és II.r. alperesi beavatkozók álláspontja szerint a megindult büntetőeljárásokban rendelkezésre álló nyilatkozatok és más vadásztársaságnak egy időben adott meghatalmazások alapvetően kizárják az álképviselő szabályainak alkalmazhatóságát. Hivatkoztak arra is, hogy a felperesek eredeti meghatalmazásokat soha nem csatoltak.

Az ügyészség álláspontja szerint a Legfelsőbb Bíróság döntésére figyelemmel a bizonyítás olyan terjedelmű, amely meghaladja a közigazgatási per kereteit.

Az elsőfokú bíróság jogerős ítéletében az alperes 04.3/914-7/2008. számú, saját hatáskörben módosított 04.3/914/2008. számú határozatát – a módosítással nem érintett részében – hatályon kívül helyezte, és az alperest új eljárás lefolytatására kötelezte. Ezt meghaladóan az I.r. és a II.r. felperes keresetét elutasította. Az elsőfokú bíróság jogerős ítéletében megállapította, hogy a felperesek keresetükben nem vitatták az alperes módosító határozatának azon rendelkezésének törvényességét, amely a 17.4.2/211-9/2007. számú határozat visszavonását megsemmisítette, és magát a 17.4.2/211-9/2007. számú határozat törvényességét sem. Utalt a bíróság a felperesi kérelem kapcsán párhuzamosan indult vadászati hatósági eljárásokra, és ennek folytán kezdeményezett peres eljárásokra, azok részbeni eredményére. Rögzítette, hogy az alperesi határozat módosítása a felperesek által vitatott hatósági megállapításokat és rendelkezéseket változatlanul hagyta. Megállapította, hogy a vadászati hatóság a nyilvántartásba vételi kérelem alapján a Vhr. 11.§ (1) bekezdése szerint vizsgálhatta, hogy a tulajdonosi gyűlést az arra jogosult személyek hívták-e össze. Álláspontja szerint e rendelkezés hatáskört teremtett a hatóság számára arra is, hogy a kezdeményezők meghatalmazását megvizsgálja. Rögzítette, hogy a Ptk. képviselőre, álképviselőre vonatkozó felperesi érvelés figyelmen kívül hagyását a Legfelsőbb Bíróság törvénytörőnek ítélte, és a Legfelsőbb Bíróság végzésének

rendelkezése és indokolási része az új eljárásban kötötte.

Megállapította, hogy a vadászterület nagysága 20.800 ha, a tulajdonosi gyűlés összehívásához szükséges 1/3-ad tulajdoni hányad 6933,3333 ha. Az alperes a felperesek által igazoltakból 3433,2342 ha vonatkozásában nem ismerte el a meghatalmazások jogszerűségét.

A megyei bíróság álláspontja szerint a felpereseket terhelte annak bizonyítása, hogy a földtulajdonosok 1/3-a kezdeményezte a földtulajdonosi gyűlés összehívását, és e körben a szükséges meghatalmazások rendelkezésre állnak.

Álláspontja szerint a felperesek a hatósági és a bírósági eljárásban sommás hivatkozásokat tettek az álképviselő körében. A Vhr. 6.§ (2) bekezdése és a Ptk. 219-223.§-ainak rendelkezéseire utalva arra a következtetésre jutott, hogy a gyűlést kezdeményező jognyilatkozatnak, meghatalmazásnak alkalmasnak kell lennie arra, hogy azok alapján a vadászati hatóság a Vtv-ben és a Vhr-ben rögzített hatáskörét gyakorolni tudja, azaz azok alapján a kezdeményezési jogosultság megállapítható legyen. Hivatkozott a Legfelsőbb Bíróság Kfv.IV.37.629/2008/7. és a Kfv.III.37.543/2010/11. számú eseti döntéseire, és kiemelte, hogy a meghatalmazást magánokirati formában kell kiállítani, abból ki kell derülnie a tulajdonos nevének, tulajdoni hányadának, az AK értéknek, a képviselő személyének, a termőföld helyrajzi számának, területének (hektárban), és annak is, hogy a tulajdonosok a földtulajdonosi gyűlés összehívására adták-e a meghatalmazást. A bíróság nem fogadta el, hogy a meghatalmazás utólag tanúbizonyítással kiegészíthető. Megállapította, hogy az iratokhoz fénymásolatban csatolt meghatalmazás a szükséges adatokat nem tartalmazza, a felperesek nem hivatkoztak arra, hogy azok a Vtv. és Vhr. tartalmi, formai követelményeit teljesítik. Utalt arra is, hogy a megismételt peres eljárás során új tényként merült fel, hogy a rendőrség előtt hatvan tulajdonos nem ismerte el magáénak a meghatalmazáson szereplő aláírást, így a másodfokú határozat megállapításainak ezen adatokkal való egybevetését, továbbá az álképviselőre vonatkozó felperesi állítások vizsgálatát olyan terjedelmű bizonyításnak ítélte, amely meghaladja a közigazgatási per kereteit. Utalt arra, hogy az álképviselő kapcsán téves alperesi jogi álláspont a határozat hatályon kívül helyezését önmagában indokolja. Az alperes által megismételt eljárásra előírta, hogy a I.r. felperes köteles csatolni az eredeti meghatalmazásokat, köteles számszerűen kimunkálni, hogy a másodfokú határozatban el nem fogadott 3433,2342 ha vonatkozásában is rendelkezett a földtulajdonosi gyűlés összehívásához szükséges meghatalmazással. Kimondta, hogy az álképviselő körében a I.r. felperes az alapul szolgáló meghatalmazásokra vonatkozó alaki, tartalmi követelményeknek megfelelő eredeti okirattal bizonyíthat, melyeket az utólagos meghatalmazásokra is szükségesnek látott alkalmazni. Rögzítette továbbá, hogy az I.r. felperesi bizonyítást követően lesz az alperes abban a helyzetben, hogy az álképviselő vonatkozó szabályainak figyelembevételével elbírálja, hogy a gyűlést a jogosultak 1/3-ad kezdeményezte-e a Vtv. 14.§ (1) bekezdése szerint.

A jogerős ítélet ellen a felperesek nyújtott be felülvizsgálati kérelmet, melyben a jogerős ítélet, az alperesi határozat, az alperesi módosító határozat hatályon kívül helyezését és a közigazgatási eljárás megszüntetését kérték. Állították, hogy a jogerős ítélet sérti a Vtv. 14.§-át, a Vhr. 11.§ (1) bekezdését, a Ptk. 216.§ (1) bekezdését, 223.§ (1) bekezdését, 226.§-át, 221.§-át, a közigazgatási hatósági eljárás és szolgáltatás általános szabályairól szóló 2004. évi CXL. törvény (a továbbiakban: Ket.) 50.§ (4) bekezdését, 5.§-át, továbbá a 22.§ (1) bekezdését, 30.§-át, 31.§ (1) bekezdésének a) pontját, valamint a Polgári perrendtartásról szóló 1952. évi III. törvény (a továbbiakban: Pp.) 275.§ (5) bekezdését. Állították, hogy a Legfelsőbb Bíróság a földtulajdonosi gyűlés összehívására irányuló meghatalmazás alakszerűsége tekintetében egyértelműen állást foglalt, rögzítve, hogy annak írásban kell megtörténnie, és annak alkalmasnak kell lennie arra, hogy a vadászati hatóság a Vtv-ben és a Vhr-ben rögzített hatáskörét gyakorolni tudja, hogy azok alapján a kezdeményezési jogosultság megállapítható legyen. Erre figyelemmel törvénysértőnek és a Vhr. 6.§ (2) bekezdésével ellentétesnek találták, hogy az elsőfokú bíróság a Vtv. által a határozathozatal alkalmával

megkövetelt eredeti magánokirati formára előírt alakiságokkal rendelkező, alaki és tartalmi követelményeknek megfelelő meghatalmazással történő igazolást írt elő az álképviselő utólagos jóváhagyása tekintetében. Állították, hogy a Legfelsőbb Bíróság pontos iránymutatást adott az elsőfokú bíróságnak az eljárásra, ezért alaptalan más legfelsőbb bírósági döntésekre történő hivatkozás. Sérelmezték azt is, hogy 3433,2342 ha tekintetében állapított meg az elsőfokú bíróság bizonyítási kötelezettséget, holott az a jogszabálysértőnek talált határozatban meghatározott mérték, és az alperes perbeli nyilatkozata szerint is a hiányzó mennyiség csak 2330 ha. Álláspontjuk szerint a Legfelsőbb Bíróság az álképviselő körében értékelendő utólagos jóváhagyás tekintetében is kötelező utasítást adott, ezért kifogásolták, hogy a bíróság arra kötelezte őket, hogy az alapul szolgáló meghatalmazásokra irányadó alaki, tartalmi követelményeknek megfelelő eredeti okirattal bizonyítsák a hatósági eljárásban az utólagos jóváhagyás megtörténtét. Hivatkozásuk szerint az elsőfokú bíróság a Legfelsőbb Bíróság utasítását a Pp. 275.§ (5) bekezdése ellenére nem tartotta be. Sérelmezték, hogy a bíróság a jogerős ítélet meghozatalakor figyelmen kívül hagyta azt, hogy a Vhr. 11.§ (1) bekezdésének a) pontját 2010. február 10. napjával hatályon kívül helyezte a vad védelméről, a vadgazdálkodásról, valamint a vadásatról szóló 1996. évi LV. törvény végrehajtásának szabályairól szóló 79/2004.(V.4.) FVM rendelet módosításáról szóló 7/2010.(II.2.) FVM rendelet 7.§-a, és az új rendelkezés szerint a vadászati hatóság a vadászterület határainak megállapítására irányuló kérelem esetén már csak azt vizsgálhatja, hogy a kialakításra tervezett vadászterület határa megfelel-e a Vtv. 8.§-ában foglalt feltételeknek. Állították, hogy ez a jogszabály módosítás azt eredményezte, hogy a közigazgatási hatóság hatásköre megszűnt, a földtulajdonosi gyűlés összehívásának jogszerűségét a Vtv. 14.§ (4) bekezdése alapján csak a bíróság vizsgálhatja és dönthet ebben a kérdésben. Ezért azzal érveltek, hogy a Ket. 22.§ (1) bekezdése alapján a hatóságnak hatásköre hiányát az eljárás minden szakaszában, így a jogorvoslati eljárásban is kötelessége vizsgálni, és a hatáskör hiányában a kérelmet vagy érdemi vizsgálat nélkül kellett volna elutasítania, vagy pedig az eljárást meg kellett volna szüntetnie.

Az alperes a felülvizsgálati eljárásban nyilatkozatot nem tett, az I.r. és a II.r. alperesi beavatkozók felülvizsgálati ellenkérelmükben a jogerős ítélet hatályban tartását kérték.

A Legfőbb Ügyészség a felülvizsgálati kérelemre nem tett észrevételt.

A Kúria a jogerős ítéletet a Polgári perrendtartásról szóló 1952. évi III. törvény (továbbiakban: Pp.) 275.§ (2) bekezdése alapján a felülvizsgálati kérelem keretei között vizsgálta és azt állapította meg, hogy az részben alaptalan.

A Kúria megállapította, hogy az elsőfokú bíróság a megismételt eljárásban a Legfelsőbb Bíróság Kfv.IV.37.480/2009/5. számú végzésében foglalt iránymutatás szerint, továbbá a bizonyítási eljárás során felmerült újabb – de a határozathozatal idején már fennálló – tények alapján jogszerűen döntött a keresettel érintett körben a módosított közigazgatási határozat hatályon kívül helyezéséről.

Kiemeli a Kúria, hogy a Pp. 339/A.§-a alapján a bíróság a közigazgatási határozatot - jogszabály eltérő rendelkezése hiányában - a meghozatalakor hatályban volt jogszabályok és fennálló tények alapján vizsgálja felül, ezért a kereseti kérelem elbírálása során a bíróság nagyobb részt nem vehette figyelembe, hogy a Vhr. 11.§ (1) bekezdés a) pontja 2010. február 10-ével módosult. E jogszabályváltozás az új eljárásra adott útmutatás tekintetében bírt jelentőséggel.

Alaptalanul állítják a felperesek, hogy a Legfelsőbb Bíróság korábbi döntésében állást foglalt arról, hogy valamennyi általuk álképviselői körbe sorolt meghatalmazást elfogadta, és megállapította, hogy azokat a kezdeményezésre jogosultak körének meghatározásakor figyelembe kell venni.

A megelőző bírósági eljárásban a felpereseknek az álképviseletre vonatkozó Ptk-beli szabályok alkalmazására alapuló érvelését a megyei bíróság alapjaiban elvetette, ezért az e körben tett kereseti hivatkozásokat érdemben nem is vizsgálta. A felperesek ezért felülvizsgálati kérelmükben sérelmezték ezen jogi érvelésük figyelmen kívül hagyását. A Legfelsőbb Bíróság végzésében ez okból csak arról dönthetett, hogy az álképviselet szabályai a vadászati hatósági ügyben alkalmazhatók, amikor a hatóság azt vizsgálja, hogy a Vtv. 14.§ (1) bekezdése szerinti kezdeményezők száma (földtulajdonosok 1/3-ad aránya) igazolt. A Legfelsőbb Bíróság döntésében a konkrét meghatalmazások értékelését nem végezhetette el, kizárólag az elbírálás szempontjait határozta meg, és ezért is döntött a jogerős ítélet hatályon kívül helyezéséről és az elsőfokú bíróság új eljárásra utasításáról.

A Legfelsőbb Bíróság Kfv.IV.37.480/2009/5. számú végzésében tett megállapítások nem ellentétesek a jogerős ítéletben hivatkozott legfelsőbb bírósági döntésekkel, így az elsőfokú bíróság a kötelező és az irányadó legfelsőbb bírósági döntéseket helyesen értelmezve jutott arra a következtetésre, hogy a meghatalmazásnak formai és tartalmi követelményeknek kell megfelelnie. Azt a felperesek sem vitatták, hogy a meghatalmazásuknak alkalmasnak kell lennie arra, hogy azok alapján a vadászati hatóság a Vtv-ben és a Vhr-ben rögzített hatáskörét gyakorolni tudja, azaz azok alapján a kezdeményezési jogosultság megállapítható legyen. Ezen alkalmasság szempontjából ésszerű és alapvető az az elvárás, hogy a meghatalmazásnak meg kell felelnie a magánokiratra vonatkozó formai és tartalmi követelményeknek. A meghatalmazásból pedig ki kell derülnie a kezdeményező személyének, a képviselő személyének, a földterületnek, a tulajdonosok tulajdoni hányadának, mert e nélkül a hatóság nem tudja ellenőrizni a Vtv. 14.§ (1) bekezdése szerinti követelmény teljesülését. Az elsőfokú bíróság helytállóan ítélte meg, hogy - a büntetőeljárásban tett tanúvallomásokra is figyelemmel - az álképviselet egyenkénti igazolása olyan terjedelmes bizonyítást igényel, amely a közigazgatási per kereteit meghaladja. A felperesek által csatolt meghatalmazásokat, okiratokat egyenként kell ellenőrizni, azok tekintetében meg kell vizsgálni, hogy az aláíró személy a büntetőeljárásban tett-e, és ha igen milyen nyilatkozatot, az adott meghatalmazó rendelkezett-e és ha igen mekkora területtel, a meghatalmazó jogosult volt-e más (tulajdonos) képviselőjében eljárni és nyilatkozatot tenni, utóbb jóváhagyta-e a felperes eljárását, és meghatalmazás konkrétan kiterjedt-e a földtulajdonosi gyűlés összehívására.

A felperesek alaptalanul hivatkoztak arra, hogy a jogerős ítélet sérti a Ket. 30.§ (1) bekezdését, illetőleg 31.§ (1) bekezdés a) pontját, mert az elsőfokú bíróság a Ket. rendelkezéseit eljárása során nem alkalmazta/nem alkalmazhatta, eljárására a Pp. rendelkezései vonatkoznak. Az elsőfokú bíróságnak nincs reformatórius jogköre a vadászati ügyben hozott közigazgatási határozatok tekintetében, így a bíróság még indokolt esetben sem szüntetheti meg a hatósági eljárást döntésében. Kizárólag arra van lehetősége, hogy a hatósági döntés hatályon kívül helyezése mellett arra adjon útmutatást, hogy az eljárást meg kell szüntetni.

A fentiekre tekintettel a Kúria megállapította, hogy a jogerős ítélet – az új eljárásra adott útmutatáson kívül - nem jogszabálysértő a felülvizsgálati kérelemben hivatkozott okokból, ezért azt a Pp. 275.§ (3) bekezdése alapján hatályában fenntartotta.

Megállapítja a Kúria, hogy az elsőfokú bíróság nem vette figyelembe ítéletének meghozatala során, hogy a Vhr. 11.§-ának a 7/2010.(II.2.) FVM rendelet 7.§-val érintett módosítása folytán a vadászati hatóságnak 2010. február 10-ével megváltozott a hatásköre. Így a megismételt eljárásban a hatóságnak elsődleges kötelessége a hatáskörét és eljárási lehetőségeit az új szabályok szerint vizsgálni és csak a módosult szabályok figyelembe vételével járhat el a jogerős ítélet rendelkezése

alapján. E körben a Kúria a jogerős ítélet új eljárásra adott útmutatásait megváltoztatta és mellőzte az elsőfokú bíróság e körben tett rendelkezéseit.

A Kúria a Pp. 270.§ (1) bekezdése folytán alkalmazandó Pp. 78.§ (1) bekezdése és 82.§ (1) bekezdése alapján rendelkezett arról, hogy a felek a felülvizsgálati eljárásban felmerült költségeiket maguk viselik, mivel a felperesek felülvizsgálati kérelme a jogszabályváltozás folytán részben sikerre vezetett.

A felperesek a felülvizsgálati kérelmen lerótták az illetékekről szóló 1990. évi XCIII. törvény 50.§ (1) bekezdése szerinti mértékű felülvizsgálati illetéket, a részleges pernyertességre figyelemmel a felülvizsgálati illeték felének viselésére kötelesek, ezért a Kúria kizárólag azt állapította meg, hogy ennek a felülvizsgálati részilletéknek a viselésére egyetemlegesen kötelesek, a fennmaradó részt az 1990. évi XCIII. törvény 80.§ (1) bekezdés i) pontja alapján visszaigényelheti. Az alperes személyes illetékmentessége folytán a felülvizsgálati részilletéket a 6/1986.(VI.26.) IM rendelet 14.§-a alapján az állam viseli.

Budapest, 2012. június 20.

Dr. Fekete Ildikó sk. a tanács elnöke, Dr. Tóth Kincső sk. előadó bíró, Dr. Kalas Tibor sk. bíró